

ת"פ 27080/11/16 - מדינת ישראל נגד א ע

בית משפט השלום בכפר סבא

27 ספטמבר 2017

ת"פ 27080-11-16 מדינת ישראל נ' ע

לפני
בעניין: כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם א ע

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אנה גורלניק

הנאשם בעצמו, ב"כ עו"ד ניר דוד

גזר דין

1. הנאשם, א ע יליד 1968, הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום בביצוע עבירות של איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה בנסיבות מחמירות.

לפי עובדות כתב האישום, ביום 9.11.2016 בשעה 00:30, עת היה הנאשם שרוי בגילופין, השתולל הוא בבית, גידף את אשתו ואם ילדיו (להלן - "המתלוננת"), ולאחר שסבר כי המתלוננת ובתם לקחו לו את מכשיר הטלפון הנייד - משך את הטלפון מידה של הבת וגרם לה לשריטה ביד, ובהמשך אחז בחוזקה בעורפה של המתלוננת ודחפה, וכן איים עליה בזו הלשון: "את גמורה, עשית טעות זה נגמר, נתתי לך הכול". בהמשך איים הנאשם על בתו באומרו: "את תשלמי על זה שהתקשרת למשטרה, מחר אני אביא לכם צו פינוי, אני אראה לכם, תזמיני, אני אשב עלייך גם עשר שנים אם צריך, אני לא אהיה בשקט עד שלא תעזבו".

2. הנאשם צרף והודה בעובדות כתב אישום נוסף (ת"פ 61674-11-16) בביצוע שתי עבירות של איומים.

לפי עובדות כתב האישום בתיק הצירוף, ביום 11.9.2016, עת חזרה אשת הנאשם (אותה מתלוננת) מעבודתה, איים עליה הנאשם בבית באומרו זאת: "זהו, גמרת להזדיין וחזרת הביתה? חברות שלך ואמא שלך לא ידרכו כאן, אין לך הרבה זמן להישאר בבית. אני אוציא צו פינוי עם הילדים, אני אשרוף אותך ואגמור אותך".

כשלושה שבועות קודם לכן, בבית, נטל הנאשם סכין בידו ואמר למתלוננת כי ייצא לפנצ'ר את גלגלי רכבה.

3. הנאשם העיד כעדת אופי את אשתו המתלוננת. לדברי המתלוננת, עד למעידות האחרונות הכול היה כשורה ביחסיה עם הנאשם, היא מאוד רוצה שהנאשם ישוב הביתה והתנאי היחיד שהציבה הוא שיעבור גמילה.

4. לאחר ההרשעה עתרה המאשימה לקבל תסקיר אודות הנאשם. ההגנה התנגדה לכך נחרצות והנאשם הופנה לממונה על עבודות השירות.

חוות דעת הממונה קבעה כי הנאשם אינו כשיר רפואית לבצע עבודות שירות.

5. לאחר שנתקבלה חוות דעת הממונה, החלטתי להיעתר לבקשת המאשימה, וחרף התנגדותה הנחרצת של ההגנה הוריתי לשירות המבחן לערוך תסקיר אודותיו, שיבחן את מצב העניינים בבית, את מידת ההתמכרות של הנאשם לאלכוהול ויבחן את הצורך בטיפול.

התסקיר שהתקבל אודות הנאשם אינו חיובי. עלה ממנו כי הנאשם עבר תאונת עבודה לפני כשבע שנים ומאז אינו עובד ומתקיים מקצבת הביטוח הלאומי. משיחה שקיים שירות המבחן עם אחי הנאשם, המפקח על הנאשם בתנאי מעצר בביתו, עלה כי הנאשם סובל מהתמכרות לאלכוהול, צורך אלכוהול באופן בלתי מבוקר ואינו מקיים את תנאי מעצר הבית. יצוין כי קצינת המבחן פגשה במתלוננת וזו אמרה לה שהנאשם מפר את תנאי ההרחקה ממנה **והיא עודנה חוששת מפניו**.

הנאשם שלל באוזני שירות המבחן התנהגות אלימה כלפי המתלוננת ובעיית התמכרות לאלכוהול. הנאשם השתלב (על דעת עצמו ותוך הפרת מעצר הבית) במסגרות גמילה פרטיות לא מאושרות ולא מפוקחות, אשר הפסיקו את הטיפול בו לאחר שהתנהג באלימות כלפי הסובבים אותו והמשיך לצרוך אלכוהול.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו מודע לדפוסיו ההתמכרותיים הכרוניים העומדים ביסוד התנהגותו האלימה כלפי המתלוננת. הנאשם עומד בסיכון להמשך צריכת אלכוהול, הפרת התנאים המגבילים והתנהגות אלימה כלפי המתלוננת.

נוכח האמור בא שירות המבחן לכלל מסקנה כי למרות נזקקותו הבולטת לא נוצר פתח להתערבות טיפולית בעניינו של הנאשם, והמליץ לגזור עליו עונש מרתיע ומוחשי, בעל גבולות ברורים, שיחדד לנאשם את חומרת התנהגותו ויצב גבול להישנות ביצוע עבירות בעתיד.

6. המאשימה עמדה בטיעוניה לעונש על חומרת מעשי הנאשם, עתרה למתחם עונש הולם אחד בן מספר חודשי מאסר ועד ל-12 חודשי מאסר, ביחס לשני האישומים, והביעה דעתה כי אין מנוס אלא לגזור על הנאשם עונש

7. ב"כ הנאשם, עו"ד ניר דוד, קבל מרה על ההחלטה לקבל תסקיר אודות הנאשם ומיקד את טיעוניו בניסיון לשכנע כי אין לענוש את הנאשם על שבחר לצרוך אלכוהול. ב"כ הנאשם הוסיף כי אשת הנאשם (המתלוננת) ואחיו חפצים ברעתו ועל כן אמרו את שאמרו בשירות המבחן. ההגנה עתרה במקרה זה להשית על הנאשם עונש של מאסר על-תנאי בלבד.

הנאשם לא ניצל את זכותו לומר את דברו האחרון לעונש.

דין

8. בשלושה אירועים שונים, בסוף שנת 2006, נהג הנאשם באלימות באשתו המתלוננת, ובאחד מהם גם בבתו. הנאשם הפנה כלפי המתלוננת דברי איום קשים, ובאחת הפעמים לא היסס לעשות שימוש מאיים בסכין. כאמור לעיל הנאשם גם תקף את אשתו ובתו, אם כי באורח לא חמור.

9. מעשי הנאשם משתבצים לדאבון הלב לתוך המסגרת הכוללת של מעשי אלימות במשפחה. כפי שפסק בית המשפט העליון בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (2007); פסקה 7 לפסק הדין -

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

10. בהתחשב בערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירות אותן ביצע הנאשם (שלמות הגוף והחירות האישית), בטיב המעשים בנסיבותיהם, בעקרון ההלימה בין מעשה לעונש ובפסיקה הנוהגת במקרים דומים, יש לקבל את עמדת המאשימה כי המתחם ההולם עומד על מספר חודשי מאסר עד ל-12 חודשי מאסר.

יצוין רק כי החלטת המאשימה לעתור למתחם עונש אחד בגין שלושת המקרים הנפרדים בהם הורשע הנאשם, בניגוד להוראת סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, מיטיבה עם הנאשם.

11. את מעשיו ביצע הנאשם כשברקע עומדת התמכרות כרונית לאלכוהול, אליה מתכחש הנאשם. מהתסקיר שהוגש אודות הנאשם עלה, בין היתר, כי בניגוד לדברי המתלוננת לפניי עדיין חוששת היא מפני הנאשם, שממשיך לצרוך אלכוהול באופן לא מבוקר ולהרע לה. יתרה מכך, עולה מהתסקיר כי הנאשם מהווה סכנה של ממש לשלומה של המתלוננת, ועל אף נזקקות טיפולית בולטת הנאשם אינו יכול להיתרם מהליך טיפולי. זו הסיבה להמלצה החריגה של שירות המבחן בעניינו של נאשם זה.

אין כל ספק כי הסכנה הממשית שמהווה הנאשם כלפי המתלוננת הוא שיקול שניתן לשקול לחובת הנאשם במסגרת מתחם העונש ההולם, וכידוע במקרים חריגים ניתן אף להחמיר עם הנאשם ולגזור עליו עונש מעבר לתקרת מתחם העונש ההולם כאשר נדרשת הגנה על הציבור, או מי מיחידיו, הנתמכת בחוות דעת מקצועית (סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977).

כאן המקום לציין כי ב"כ הנאשם סבור, ככל הנראה, כי החלטתי לקבל תסקיר אודות מרשו שלא היה מעוניין בכך, הסבה לו נזק. אלא, שהחלטה להפנות נאשם לתסקיר נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט, ואינה כפופה להסכמת הצדדים [סעיף 37(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן י' קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני - הליכים שלאחר כתב אישום, כרך ב' (מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009), עמ' 1637]. חוות הדעת שמגיש שירות המבחן מהווה כלי עזר חשוב בידי בית המשפט בעת גזירת הדין, והעובדה כי נתון בלתי מחמיא אודות הנאשם התקבל באמצעות שירות המבחן דווקא, בוודאי אינה יכולה להקים טענה כלשהי לנאשם.

12. טרם הגשת התסקיר שקלתי להשית על הנאשם עונש מאסר שיכול שירוצה בדרך של עבודות שירות. מתברר כי עקב מצבו הרפואי של הנאשם הדבר אינו אפשרי, וכעת - לאחר שהתקבל התסקיר, סבורני כי הדבר גם אינו נכון.

13. לקולה שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות שני כתבי האישום בהזדמנות הראשונה מבלי שניהל הוכחות ומבלי שבני משפחתו נאלצו להעיד, את העובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות רלוונטיות וכן את השפעת העונש על הנאשם ועל בני משפחתו. לדעתי, אין בכל אלה להצדיק ענישה שאינה כוללת רכיב של מאסר לריצו בפועל.

14. אני גוזר אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

· מאסר בפועל בן חמישה חודשים.

· מאסר על תנאי בן שלושה חודשים, והתנאי הוא כי בתקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירה בה

הורשע.

· נוכח מצבה הכלכלי של משפחת הנאשם לא ראיתי לנכון לגזור על הנאשם במקרה זה רכיבי ענישה כלכליים כלשהם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' תשרי תשע"ח, 27 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים.